

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.101/2024/5. szám

A felperes:

Felperes1 (tartózkodási hely: Fegyház és Börtön, cím4)

A felperes jogi képviselője:

Dr. Mihály Rita pártfogó ügyvéd (cím5)

Az alperes:

Alperes1 cím6)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Bognár Judit kamarai jogtanácsos cím6)

A per tárgya:

személyiségi jogsértés megállapítása és sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság és fellebbezett határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék 28.P.20.099/2023/25.

A fellebbező és a fellebbezés sorszáma:

felperes 26. sorszámú beadványa

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperesi pártfogó ügyvédi díj a felperes terhén marad, és a feljegyzett 736.000 (hétszázharminchatezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felülbírálat alapjául szolgáló releváns elsőfokú tényállás

[1] A felperesnek a korábbi helységi fogvatartási helyén 2020. március 21-től szakorvosi javaslatra roboráló diétát írtak elő. Ezt 2020. szeptember 9-én megszüntettek.

[2] A felperes 2021. április 29-én került átszállítással az alperes helységi intézetbe. Itt egy 2022. augusztus 4-én történt szakorvosi vizsgálatot követően szakorvosi javaslatra az alperes intézeti orvosa 2022. augusztus 8-tól zsír-, rost- és fűszerszegény (máj-, epe-, bélkímélő) diétát írt elő számára, amit az alperes biztosított. A felperes ugyanakkor a kiétkezés keretében rendszeresen vásárolt állapotának nem megfelelő élelmiszereket és erősen dohányzott is. Egészségügyi problémái miatt kolonoszkópia vizsgálatra jegyezték elő, amelyre 2023. március 27-én került volna sor. A felperes azonban megtagadta előző este a vizsgálat előkészítéséhez szükséges készítmény bevételét, ezért azt nem lehetett elvégezni.

[3] 2008-ban a helységi kórházban gerincvizsgálaton egyéb meghatározott intervertebrális discus rendellenességet diagnosztizáltak a felperesnél, de gerincsérvre utaló bejegyzést nem tettek és gerincbetegségekre vonatkozó kezelést sem írtak elő. A felperes az alperes intézeti orvosánál 2021. novemberében panaszkodott először derékfájdalmakra, majd legközelebb 2023. áprilisában. Ekkor az alperes intézeti orvosa szakorvoshoz beutalta. A helységi kórház szakrendelése 2023. április 24-én az alsó végtagokba sugárzó deréktáji fájdalom miatt gyógyszeres terápiát és tanult gyógytornát javasolt; fizioterápiás kezelésre javaslatot nem tett.

[4] A felperes 2023. február 6-án 8 millió Ft iránti kártérítési igényt nyújtott be az alperesnek arra alapítottnak, hogy 2021. április 9-től 2023. január 30-ig nem kapott gyomorkímélő étrendet, valamint gerincmeszesedése, gerincsérve ellenére gyógyszert nem kapott, fizioterápiára nem küldték. Az alperes 2023. március 7-én kelt határozatával kártérítési igényét elutasította.

A kereset

[5] A felperes végleges keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani, hogy az alperes embertelen, megalázó büntetésnek vetette alá és megsértette a Ptk. 2:43. § a) pontjában nevesített egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2021. április 9-től 2023. január 30-ig (651 nap) nem biztosított részére gyomorkímélő étrendet, valamint gerincferdülését, gerincsérvét és gerincmeszesedését nem kezelte, gyógyszert és fizioterápiás kezelést nem biztosított.

Kérte továbbá az alperest kötelezni 8 millió Ft sérelemdíj megfizetésére és bocsánatkérő levélben elégtételadásra a következő szöveggel: „Alulírott személyl bv. parancsnok, mint a Alperesl vezetője, az Intézet nevében bocsánatot kérek Felperesl fogvatartottól, akivel szemben jogsértést követett el intézetünk. A további jogsértések megakadályozása érdekében a jövőben minden tőlünk telhetőt elkövetünk.”. E kereseteit a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjára, a 2:52. § (1)-(2) bekezdéseire és 6:518-6:519. §, 6:548. § rendelkezéseire. alapította.

Hivatkozott továbbá az Alaptörvény III. cikkére és az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Közösséget Létrehozó Szerződés módosításáról szóló 2007/C 306/1. számú Lisszaboni szerződés 6. cikke alapján a tagállamokra kötelező Európai Unió Alapjogi Charta 4. cikkére, továbbá az Emberi Jogok Európai Egyezményére, különösen annak 1. és 3. cikkére.

[6] Keresetét arra alapította, hogy állítása szerint az alperes az intézetbe való befogadását követően nem biztosította számára az orvosok által kiírt gyomorkímélő étrendet. Ezt csak 2023. január 30-tól kapta, de az sem volt megfelelő, mert gyakran puffasztó hatású babot vagy ebédre fokhagymás szalámit kapott. Emellett a helységi kórházban 2008-ban megállapított gerincferdülését, gerincsérvét és gerincmeszesedését az alperes nem kezelte, fájdalmai ellenére gyógyszeres kezelést és fizioterápiát nem biztosított számára. Azt, hogy gyomorkímélő étrendre szorult és kezelendő gerincbetegsége volt, szerinte bizonyítják az orvosi leletek, igazolások és a kárigény bejelentő lap, alperes kártérítési határozata. A gerincbetegséget is a csatolt igazolások bizonyítják. Előadta, hogy az alperes a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv.tv.) 143. § (1) bekezdése szerinti kártérítési igényét elutasította. Kifejtette, hogy a kártérítési igény érvényesítése vagy annak elmaradása a perindítást nem befolyásolja. Egyebekben határozott jogi álláspontja szerint a Bv.tv. 142. §-a szerinti panasz előterjesztése sem feltétele a perbeli igényei érvényesítésének. Nyilatkozott, hogy perbeli sérelmei miatt panasszal nem is élt.

Az ellenkérelem

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[8] Vitatta, hogy a felperes számára a 2021. április 29-i befogadásakor és azt követő időszakban orvosi előírás gyomorkímélő étrendet rendelt, szerinte ezt a felperes semmivel sem bizonyította. Állította, hogy a korábbi fogvatartási helyén 2020. március 21-én írtak elő neki diétát, de nem kímélő, hanem roboráló diétát, de azt is megszüntették 2020. szeptember 9-én. Az alperesi befogadásakor viszont ilyen igényt a felperes nem jelzett és az intézeti orvos sem írt elő. Hangsúlyozta, hogy egészségügyi diétát csak orvos írhat elő. A 2022. augusztus

4-én történt szakorvosi vizsgálat alapján és javaslatra pedig biztosított 2022. augusztus 8-tól zsír-, rost- és fűszerszegény (máj-, epe-, bélkímélő) diétát. A felperes ételmezése tekintetében tehát az orvosi javaslatnak megfelelően biztosította részére az egészségi állapotának megfelelő diétát, személyiségi jogsértést nem követett el. Kiemelte, hogy a szakorvos által javasolt kolonoszkópiára való kiszállítását is megszervezte, ami a felperes együttműködése miatt hiúsult meg. Ugyanakkor a felperes a saját kiételezése körében nem az egészségi állapotának megfelelő, csípős, zsíros élelmiszereket vásárolt, így maga sem tette meg az egészsége érdekében szükséges intézkedéseket.

[9] Vitatta a felperes gerincbetegséggel kapcsolatos problémáit is. Hangsúlyozta, hogy a felperes által hivatkozott helységi kórház lelet gerincsérvre utaló bejegyzést nem tartalmaz. A megyei Kormányhivatal orvosi véleménye is csupán intervertebrális discus rendellenesség diagnózisát tartalmazza, de más bejegyzést nem. A felperes azt sem igazolta, hogy gerincbetegsége miatt kezelésre szorult. Állította, hogy az alperesnél 2021. novemberében panaszkodott először derékfájdalmakra, majd legközelebb csak 2023. áprilisában. Ekkor szakorvoshoz beutalta, ám a 2023. április 24-i szakorvosi vizsgálat csupán gyógyszer és tanult gyógytornát javasolt, fizioterápiás kezelést nem. Személyiségi jogsértést szerinte e körben sem követett el.

[10] Hangsúlyozta, hogy az alperes intézeti orvosa csupán alapellátást biztosít a háziorvoshoz hasonlóan és orvosi ellátás érdekében, illetve panaszokkal a fogvatartottnak kell nála jelentkeznie. Álláspontja szerint a felperes egészségügyi ellátása tekintetében az orvosi protokollnak és a hatályos jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el.

[11] Hivatkozott arra is, hogy a felperes panaszt, kérelmet nem terjesztett elő problémáival kapcsolatban, az előzetes jogorvoslatot nem merítette ki.

Az elsőfokú bíróság döntése és indokai

[12] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 400.000, - Ft perköltség alperes javára való megfizetésére. Megállapította, hogy a felperesi pártfogói ügyvédi díj a felperes terhére esik, a feljegyzett 480.000,- Ft illeték pedig az állam terhén marad.

[13] A felperes által hivatkozott Ptk., Bv.tv. és egyéb rendelkezések ismertetésén túl a fogvatartottak egészségügyi ellátására vonatkozó alperesi kötelezettségek tekintetében utalt a büntetés-végrehajtási intézetekben fogvatartott elítéltek és egyéb jogcímen fogvatartottak egészségügyi ellátásáról szóló 8/2014. (XII. 12.) IM rendelet (a továbbiakban: Bv.IMr.) 1. § a) pontjára, a 12. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra. Kifejtette, hogy a felperes által előterjesztett igényeket a Ptk. rendelkezései alapozhatnak meg. E körben egyetértett a felperessel abban, hogy a Bv.tv. 143. § szerinti kártérítési igényre vonatkozó előírás nem alkalmazható a felperes igényeire.

[14] Leszögezte, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése értelmében a felperesnek kellett – egyebek mellett –

bizonyítania az állított személyiségi jogsértés tényét, valamint „azoknak a további jogszabályi feltételeknek a fennálltát, ami az alperes felelőssége körében speciálisan meghatározott.”

[15] A gyomorkímélő diétával kapcsolatos kereset tekintetében a bizonyítékok értékelése alapján megállapította: A felperes előadásán túl nem állt rendelkezésre olyan bizonyíték, amely igazolta volna, hogy részére az alperesnél való fogvatartása alatt, 2022. augusztus 8-át megelőzően gyomorkímélő egészségügyi diétát írtak elő. Ezt igazoltnak látta az intézeti egészségügyi anyag alapján, amiből az is megállapítható volt, hogy korábbi fogvatartási helyén volt orvosi előírás diétára, de az roboráló (erősítő) diéta volt és az is megszüntetésre került még az alperesi intézetbe kerülése előtt. tanúl tanú vallomása által megerősítve látta, hogy a befogadáskor kellett volna egészségügyi problémáját jeleznie, és egészségügyi diétát csak orvosi előírással kaphat. Az egészségügyi iratanyagból megállapította azt is, hogy a felperes többször is volt az alperes intézeti orvosánál különféle panaszokkal, de gyomorkímélő diéta iránti kérelmet sem a befogadáskor, sem később nem terjesztett elő. Rámutatott, hogy a keresetlevélhez csatolt 2022. augusztus 4-i lelet sem tartalmaz szakorvosi javaslatot egészségügyi diétára. 2022. augusztus 8-át megelőzően tehát nem írtak elő a felperesnek egészségügyi diétát. Csak az alperes intézeti orvosa írt elő neki 2022. augusztus 8-tól zsír-, rost- és fűszerszegény (máj-, epe-, bélkímélő) diétát, amit az alperes folyamatosan biztosított. Kiemelte, hogy a felperes panaszt a diéta elmaradása miatt nem terjesztett elő, amit maga is elismert. Azt pedig – bizonyíték nélkül – csupán állította, hogy nem megfelelő ételeket kapott. Mindezekből arra következtetett, hogy a kártérítési igény benyújtásáig a felperes megfelelőnek tartotta az alperes által biztosított étrendet. Ebben a körben értékelte azt is, egyrészt a szakorvos által javasolt kolonoszkópia is a felperes együttműködésének hiánya miatt hiúsult meg, másrészt az alperes által csatolt vásárlási listából kitűnően a felperes a kiétező boltban rendszeresen egészségügyi szempontból nem megfelelő élelmiszereket vásárolt.

[16] A gerincbántalmakkal kapcsolatos keresetet illetően arra mutatott rá, hogy az alpereshez való befogadást megelőző helységi egészségügyi dokumentum a felperes gerincproblémáira nem írt elő semmilyen kezelést, gyógyszert, illetve fizioterápiát. A fogvatartás alatti egészségügyi dokumentumok sem támasztották alá, hogy az alpereshez kerülése előtt részére gerincproblémák miatt kezelést írtak volna elő; illet a felperes sem jelzett a befogadásakor történt orvosi vizsgálaton. Az alperesi intézetben 2021. novemberében panaszkodott először derékfájdalmakra, majd azután legközelebb csak 2023. áprilisában. Mivel ekkor a panaszai nem szűntek, 2023. április 24-én szakorvoshoz beutalta az alperes, de a szakrendelésen sem javasoltak fizioterápiás kezelést.

[17] Rámutatott, hogy a Bv.IMr. 1. § a) pontja értelmében az alperesnél működő orvos – a háziorvoshoz hasonló – alapellátó orvos, aki a hozzá egészségügyi problémával forduló fogvatartottat kezeli szükség esetén. Ha ez nem vezet eredményre, a fogvatartottnak kell ezt jelezni, míg fizioterápiát csak szakorvos, egészségügyi diétát csak orvos írhat fel. Ebben a körben értékelte, hogy a felperes sem a diétával, sem a gerincproblémával kapcsolatban kérelmet sem terjesztett be és nevelési iratanyaga beszerzését sem kérte a perben.

[18] Mindezek alapján nem találta bizonyítottnak az egészséghez fűződő személyiségi joga állított módokon való megsértésének tényét, valamint az embertelen, megalázó bánásmódot sem a felperesi előadás, sem a bizonyítékok nem igazolták. Ezért a jogsértés

megállapítása iránti kereseti kérelmet jogalapját tekintve megalapozatlannak tartotta, valamint jogsértés hiányában az elégtételadás és sérelemdíj iránti kereseteket is alaptalannak találta.

[19] Utalt arra is, hogy ha az alperes vagy orvosa valamely kötelességét megszegi, elmulasztja, a fogvatartott panasszal élhet az alperes felé a Bv.tv. 142. §-a alapján. A Bv.tv. 142. §-ában meghatározott jogorvoslat azonban nem azonos a felperes által kért ügyészi meghallgatásokkal és a jogorvoslati jog (panaszjog) kimerítése nélkül indított kártérítési eljárással sem. Kiemelte, a felperes maga is elismerte, hogy panasszal nem élt.

[20] A pervesztes felperest a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes perköltségének megtérítésére. Összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 4. §-a alapján határozta meg arra utalással, hogy a jogvita jellegére és az alperesi képviselő által ténylegesen kifejtett tevékenységre tekintettel annak mérséklését nem tartotta indokoltnak.

A fellebbezés

[21] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének megfelelő ítélet meghozatalát kérte. Másodlagosan az alperes javára megítélt perköltség mérséklését indítványozta.

[22] Fellebbezésében megismételte kereseti tényállításait, valamint ismertette az elsőfokú ítéletnek a tényállás megállapítására és bizonyítékok értékelésére vonatkozó indokait. Álláspontja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes jogszerű magatartást tanúsított. Sérelmezte, hogy ítéletét kizárólag az alperes által szerkesztett, kezelt nyilvántartásra és az alperes alkalmazásában álló, tehát nyilvánvalóan elfogult tanúk vallomására alapította. A felperes nyilatkozatait, bizonyítékait viszont figyelmen kívül hagyta. Véleménye szerint az általa előadott bizonyítékok, nyilatkozatok egyértelműen az igazát támasztják alá. A Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontja alapján ezért kérte a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíteni, és ennek alapján a tényállást módosítani, kiegészíteni.

[23] Másodlagos fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, hogy az alperesi jogi képviselői munkadíj nem áll arányban az általa kifejtett munkával, ezért azt az Ükr. 3. §-ának (6) bekezdése alapján mérsékelni kell. Az elsőfokú bíróság ugyanis az Ükr. 3. § (2) bekezdés *a)* pontjában foglalt teljes jogi képviselői díjban marasztalta a felperest, noha az eljárás egy perfelvételi és egy érdemi tárgyaláson befejeződött, és e két tárgyaláson az alperesi képviselő úgy vett részt, hogy székhelye helység²en van.

A fellebbezési ellenkérelem

[24] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[25] Álláspontja szerint a felperes a fellebbezésben is csupán megismétli kereseti tényállításait, de azt továbbra sem tudja semmivel bizonyítani. Véleménye szerint a

fellebbezésben írtakkal szemben az elsőfokú bíróság mind az alperes, mind a felperes állításait és bizonyítékait figyelembe vette, azokat részletesen és helyesen értékelte. A felperes – az alperes által csatolt orvosi dokumentumokkal és a tanúval szemben – semmilyen bizonyító erővel rendelkező okiratot, nyilatkozatot nem tudott előadni, a jogsértés tényét nem tudta bizonyítani. Rámutatott arra: Az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta és figyelembe vette azt is, hogy a felperes a Bv.tv. 142. §-a szerinti panasz jogával – a felperes által sem vitatottan – nem élt. E rendes jogorvoslati lehetőség kimerítése pedig a következetes bírói gyakorlat szerint az igényérvényesítésnek a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése által megkívánt olyan konjunktív feltétele, melynek elmulasztása önmagában megalapozza – a személyiségi jogsértés tényének érdemi vizsgálata és bizonyítása mellőzésével – a sérelemdíj iránti kereset elutasítását.

[26] A perköltség mérséklésére irányuló fellebbezési kérelem tekintetében hangsúlyozta, hogy annak összege az Ükr. 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a jogszabály által meghatározottal egyező. Mérséklését az elsőfokú bíróság nem tartotta indokoltnak, mivel figyelembe vette a ténylegesen kifejtett tevékenységet, a per során előterjesztett beadványok elkészítésére, az okirati bizonyítékok beszerzésére fordított munkát is.

Az ítéltábla döntése és indokai

[27] A fellebbezés nem alapos.

[28] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem, ellenkérelem korlátai között – ideértve azok indokait is – bírálta felül.

[29] Alaptalanul sérelmezte a felperes az elsőfokú tényállást a jogsértő alperesi magatartás bizonyítottsága szempontjából. Minden alapot nélkülöz a felperes azon hivatkozása, hogy elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a felperes állításait és bizonyítékait. Fellebbezésében meg sem jelölte konkrétan, hogy mely állítása és mely bizonyíték maradt figyelmen kívül, avagy mely bizonyíték miként és milyen okból lett volna alkalmas valamely felperesi állítás bizonyítására. Önmagában a felperes állításai – alperesi vitatás esetén – bizonyítéknak nem minősülnek. Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú tényállás felülmérlegelésére nem volt ok. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peranyag – tanúvallomás és csatolt okirati bizonyítékok – okszerű és teljeskörű, a Pp. 279. §-ának megfelelő és részletes értékelésével helyesen állapította meg a releváns tényállást, és jutott arra, hogy jogsértő alperesi magatartást a felperes nem tudott bizonyítani. Ezt ugyanis semmilyen bizonyíték a perben nem támasztotta alá, ilyet a felperes sem jelölt meg fellebbezésében.

[30] Az ítéltábla az alperes fellebbezési ellenkérelmében a panasz mint rendes jogorvoslati eszköz kimerítésének feltételével és ennek elmulasztása miatt a jogsértés tényére vonatkozó bizonyítás szükségtelenségével kapcsolatban a következőkre mutat rá:

[31] A Bv.tv. 143. §-a szerinti előzetes kártérítési eljárás vonatkozásában helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az a személyiségi jogsértésre alapított igények bíróság előtti érvényesítésének nem feltétele (Kúria Pfv.IV.20.784/2023/5. – BH2024. 110.).

[32] A Bv.tv. 142. §-a szerinti panaszjog tekintetében azonban különbséget kell tenni aszerint, hogy a személyiségi jogi jogsértés objektív vagy szubjektív szankciójának érvényesítésére vonatkozó igényről van-e szó.

A Ptk. 2:51. § (1) bekezdésében nevesített felróhatóságtól független szankciók – így a felperes jogsértés megállapítása és elégtételadásra kötelezés iránti keresetei – vonatkozásában a panaszjog mint rendes jogorvoslati eszköz előzetes kimerítése az igényérvényesítésnek nem feltétele; ezt előíró jogszabályi rendelkezés nincs. E körben a felperes elsőfokú érvelése helytálló volt.

Ellenben a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében nevesített sérelemdíj vonatkozásában a 2:52. § (2) bekezdése a fizetésre kötelezés feltételeit illetően a kártérítés szabályait is alkalmazni rendeli. Ennek folytán a jelen jogviszonyra irányadó Ptk. 6:548. § (1) bekezdése is alkalmazandó a sérelemdíj iránti igény elbírálása körében. E rendelkezés a sérelemdíj iránti igény megalapozottságához kettős (konjunktív) követelményt támaszt: egyrészt a közhatalom gyakorlásával okozott jogsértés tényét, másrészt a rendes jogorvoslat kimerítését. E két törvényi feltétel együttes fennállásának követelményére tekintettel pedig az egyik hiánya önmagában megalapozatlanná teszi a jogsértő magatartással kapcsolatban támasztott igényt, azaz a rendes jogorvoslati lehetőség igénybevételének elmulasztása kizárja a sérelemdíj iránti követelés perbeli érvényesítését; a jogsértés tényének további vizsgálata ez esetben nem szükséges.

[33] A fentiekből következően a felperes jogsértés megállapítására és elégtételadásra irányuló keresetei vonatkozásában a panasz elmulasztásának nem volt jogi jelentősége, így a tényállás feltárására, ehhez a bizonyítás lefolytatására szükség volt a perben. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a jogsértés tényét vizsgálta. A sérelemdíj iránti kereset vonatkozásában helytállóan állapította meg, hogy a felperes ezen igénye érvényesítésének anyagi jogi feltétele a panaszjog kimerítése, melyet sem az alperesnél a Bv.tv. 143. §-án alapuló kártérítési igény benyújtása, sem az ügyészi meghallgatás nem helyettesíthet. A panaszjog gyakorlásának elmulasztása önmagában megalapozatlanná tette a felperes sérelemdíj iránti igényét, így e körben a jogsértés ténye megvalósulásának vizsgálata, ehhez bizonyítás szükségtelen volt.

[34] Mindezek alapján az ügy érdemében hozott helyes elsőfokú döntést az ítéltábla – a fenti kiegészítéssel és pontosítással – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta és a Pp. 386. § (4) bekezdés második mondata alapján az elsőfokú ítélet helyes indokaira – ideértve a fellebbezés alapjául felhozott indokokkal szemben az elsőfokú ítéletben kifejtette indokokat is – csupán visszautal.

[35] Megalapozatlan volt a perköltséget érintő fellebbezés is. A jogszabályi rendelkezésre utalással felszámított képviseleti díj összegének mérséklését az Ükr. 3. § (6) bekezdés első monda a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel engedi összevetni és aránytalanság esetén mérsékelni. Megállapítható, hogy az alperesi képviselő a feladatát a per során maradéktalanul ellátta. A kifejtett tevékenység megítélésénél a tárgyalások száma önmagában nem meghatározó. Figyelembe kell venni, hogy az alperesnek értékelni kellett a felperes beadványait és mellékleteit, fel kellett tártani a lehetséges védekezés ténybeli és jogi

kereteit, számba venni és beszerezni a bizonyítási eszközöket. Az alperes e körben a per során öt érdemi beadványt nyújtott be ténybeli és jog védekezése előadására, alátámasztására, számos okirati bizonyítékot csatolt, azok tartalmát is elemezve. Nem volt tehát az ítéltábla megítélése szerint sem indok a képviseleti munkadíj csökkentésére.

[36] A másodfokú perköltséget illetően az ítéltábla a fellebbezés eredménytelensége miatt – a Pp. 383. § (5) bekezdése és a 364. §-ának utaló szabálya folytán alkalmazandó – Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg, hogy a pervesztes felperes személyes költségmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján, valamint a felperes pártfogú ügyvédjének díja a felperes terhére esik a Pp. 101. (3) bekezdése alapján, továbbá köteles az alperes felszámított másodfokú perköltségét megtéríteni.

[37] A 736.000, - Ft fellebbezési illeték alapjául szolgáló pertárgyértéket az ítéltábla 9.200.000, - Ft-ban állapította meg, mivel a felperes a 8 millió Ft sérelemdíj iránti keresete mellett valódi tárgyi keresethalmazatban további két – meg nem határozható pertárgyértékű – kereseti igényt is érvényesített. A Győri Ítéltábla jogi álláspontja szerint a Pp. 21. § (5) bekezdése, valamint az illetékekről szóló 1990. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1)-(3) bekezdése és 40. § (1)-(2) bekezdésének együttes értelmezése alapján a meg nem határozható pertárgyértékű keresetek is illetékalapot képeznek. Így a 8 millió Ft sérelemdíj követelés mellett a jogsértés megállapítása és az elégtételadás iránti keresetek után az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja alapján további 600-600 ezer Ft illetékalappal kell számolni és a pertárgyértéket, illetve fellebbezési értéket meghatározni. Az elsőfokú bíróság más bírói gyakorlattal alátámasztott eltérő jogi álláspontja folytán az állam terhén maradó kereseti illetéket nem ennek megfelelően állapította meg, ám mivel ez a felek számára fizetési kötelezettséggel nem jár, e rendelkezést az ítéltábla nem érintette.

[38] Az alperes a jogi képviseletével felmerült másodfokú perköltségét a Pp. 81. § (2) bekezdése szerint szabályszerűen, jogszabályra utalással felszámította. Annak összegét az ítéltábla az Ükr. 4. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a 3. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint határozta meg. Mivel az alperes igényét 8 millió Ft pertárgyérték alapulvételével határozta meg felszámításában, az ítéltábla ennek megfelelően számolta a díjat a Pp. 82. § (3) bekezdésében foglalt korlátra figyelemmel.

Győr, 2024. október 9.

Dr. Maurer Ádám sk.
sk.

Dr. Zsitva Ágnes sk.

Dr. Sarmon Hedvig

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró